

„OMA RAHU MA ANNAN TEILE.”

Joh. 14, 27.

Meie Aeg

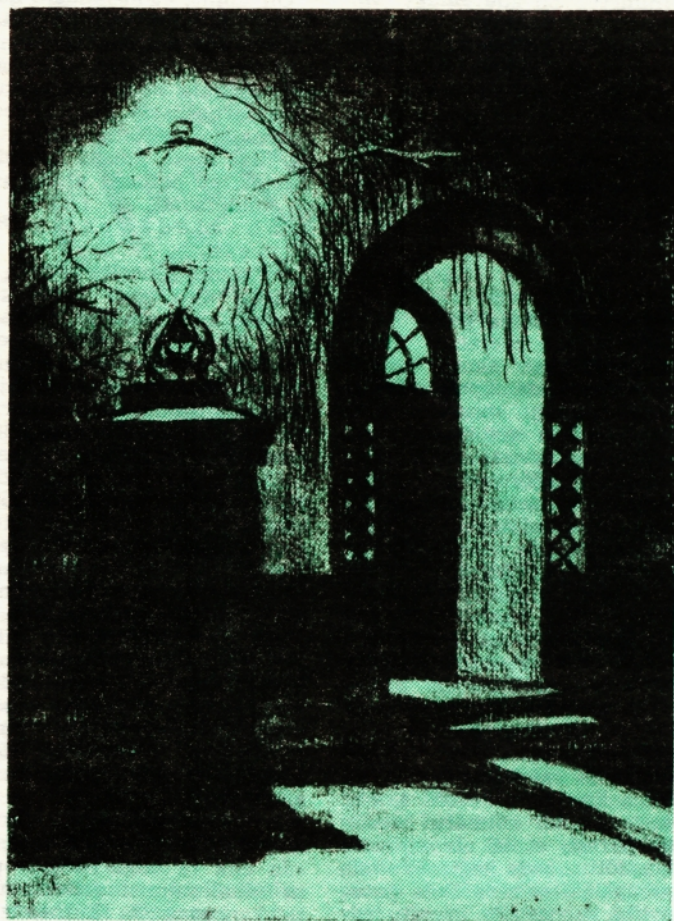
KRISTLIK BÜLLETÄÄN

NR. 6 (12)

1990

2. AASTAKÄIK

Kui läänes kustub ehapuna
ja saabub jälle vaikne õõ;
kui sügavmüstal taeval kumab
kuldkirjaline Linnutee,
siis mõte kõrgustesse lendab
kui puurist vallapääsnud lind
ja nagu tiivad saan ma endal',
mis maa pealt üles viivad mind.
Sel hardal mõtisklusehetkel
on eiul hoopis suurem hind.
See igavikuaardeid kätkeb —
need ilirikaks teevad mind.
Kui pikal tööderohkel päeval
ma enda meelest olin tark,
siis nüüd mu silmad selgelt näevad,
et Sinuta ma ikka nõrk.
Nüüd tunnen, pole tähtsaim elus,
et ainult päike kuldaks maad.
Ma mõistan, et on õõgi ilus
ja pisaratel oma kaal.
Suur Jumal, võta vastu länu,
kui palveks kokku panen käed.
Kui ma ei oska leida sõnu,
siis tean, mu mõtteidki Sa loed.

**SINU PARIM JÕULUKINGITUS
KAASINIMESTELE ON MÕISTEV
NAERATUS!
HINNALISENA TEISTELE VÕIB SEE
OLLA HINDAMATU
VÄÄRTUSEGA KA SULLE
ENDALE!**

Sa käid ringi nagu kuningas,
jagades heldelt iga sammuga rõõmu ja helgust,
jättes iga naeratusega maha headusekillukesi.
Kust Sa neid saad ja miks nad Sul otsa ei lõpe?
Sa võtsid mind endaga kaasa
ja näitasid mulle õhtul taevast,
kus sätendasid ja hiilgasid tuhanded tähed.
«Kas näed neid valgusetäpikesi?» küsisid Sa.
«Seal, nende taga, elab See,
kellel on palju-palju headusekillukesi.
Ja nad ei saa kunagi otsa.
Ka sina võid sealt võtta ja teistele jagada...»
...et käia ringi, naeratades kõigile vastutulijatele
ja jagades igal sammul
väikesi headusekillukesi.

H.S.

KÄESOLEVAS NUMBRIS:

- * Üks mees on võitlemisele meil' Isast appi tulnud
- * Aeg täis Jeesuse esimeseks ja teiseks tulemiseks
- * Jõulukuu mõtisklused
- * Sildade ehitamisest
- * Mis on «usupuhastus»?

«Üks mees on võitlemisele meil' isast appi tulnud»

Nii ütleb üks M. Lutheri tuntud kirikulaul. See Mees on Jumala Poeg, meie Päästja Jeesus Kristus. Teadmine, et ta polnud ükski, vahvastas M. Lutherit võitluses nii reformatsiooni vaenlastega, kui omaenda pattudega. Sama teadmine julgustab meidki. Jeesusel on meie võitluses patu vastu eriline osa.

Inimesed on suuremal või vähemal määral Jumalast võõrdunud. Võõrdumine algas esimese inimpaari pattulangemisega ja on jätkunud tänini. Jumalast võõrdumisega on kaasnenud võõrdumine Jumala poolt inimese õnnelikuks eluks antud põhimõtetest. Selle tulemusena ei peeta patu paljudel juhtudel «üliväga patuseks» (Rm 7, 13), halvaks, eemaletõukavaks. Lausa vastupidini — sõltuvalt võõrdumise astmest mõnda pattu lausa armastatakse, peetakse meeldivaks, heaks. Ometi võib selleks osutada üpris kõlblusevastane tegu, mis teeb kellegi õnnetuks või rikub patu harrastaja tervist.

Jumalast võõrdumise ja inimeses pesitseva kalduvuse tõttu patule ei taga kõrgete moraalinormide olemasolu iseenesest ei kõrget moraali ja õnnelikku elu praegu ega Jumala riiki saamist tulevikus. Seepärast vajab inimene kedagi, kes ta hukatuslikust olukorrast päästaks.

Kui saabus lunastusplaanis ettenähtud aeg, «läkitas Jumal oma Poja, kes sündis naisest ja sai käsu alla, lahti ostma kassaluseid» (Gl 4, 4.5), «sest mis oli võimatu käsule, sellepärast, et ta oli jõuetu liha tõttu, seda tegi Jumal, kui ta läkitas oma Poja patuse liha sarnasuses ja patu pärast ning mõistis patu hukka liha sees» (Rm 8, 3).

Inimese «liha» tõttu, s.o. tema patuse olemuse tõttu, on Jumala «püha, õige ja hea» läsk (Rm 7, 12) jõuetu. Võidakse mõelda, et Jumala käskudele täielik kuuletumine on hoopis võimatu. Seda valet on saatan aastatuhandeid levitanud. Paljud on seda ka uskuma jäänud, sest ükski inimene pole ju suutnud elada täiesti patuta. Pühakirigi ütleb, et «kõik on patu teinud» (Rm 3, 23) ja «ei ole kedagi, kes oleks õige, ei ühtainustki» (Rm 3, 10).

Peab märkima, et Piibel kasutab siiski ka määratlust «õiged» ja «pühad». «Kes teeb õigust, see on õige» (Jh 3, 7). Siinkohal peame arvestama sellega, et inimese puhul tuleb kõne alla kas õige-olemine teatud ajahetkel või suh-

teline, mitte absoluutne õigsus. Näiteks: pattu kahetsenud ja pärast mitte-patustanud inimene on õige andestuse tõttu, ometi pole ta alati õige olnud. Piibel ütleb, et «õnnis on see, kelle üleastumine on andeks antud, kelle patt on kinni kaetud! Õnnis on inimene, kellele Jehoova pahategu ei arveta» (Ps 32, 1.2).

On ilmne, et käskudele kuulekas olemise võimalikkuses kahtlemine avaldab halba mõju. See ei innusta kedagi. Aga Jumala Poeg tuli «patuse liha sarnasuses», s.t. meesugusena, ja «mõistis patu hukka liha sees», teisisi öeldes: tõestas, et patused ahvatlused on võidetavad, et inimene saab elada pattu tegemata.

On oluline meeles pidada, et Kristus tuli maa peale tööpoolest «patuse liha sarnasuses». Ta sündis väeti lapsena, kes kasvas ja arenes nagu lapsed ikka, õppides järkjärgult elu tundma. Elus pörkas Ta kokku kõikvõimalike kiusatustega, millistega inimesed kokku puutuvad, kuid võitis need, kasutamata ainsatki vahendit, mida meil kasutada pole. Nõnda mõistis Ta «patu hukka liha sees». Teda kiusati kõiges otsekui meid, ometi jäi Ta patuta (Hbr 4, 15).

Kuidas Ta suutis? Palveühenduse tõttu Taevase Isaga. Kirjas heebreallastele öeldakse, et «Tema ohverdas oma liha päevil palveid ja anumisi silmaveega» (Hbr 5, 7). Sõnadest «liha päevil palveid ja anumisi» võib järeldada, et see ei käi vaid palve kohta Ketsemanis kinnivõtmisööl. «Ja ehk ta oligi Poeg, õppis ta sõnakuulmist sellest, mida ta kannatas. Ja kui ta oli saanud täielikuks, sai tema igavese õndsuse alustajaks kõigile, kes on temale sõnakuulelikud» (Hbr 5, 8.9). Jeesus õppis sõnakuulmist! Meilgi tuleb seda teha, ühel rohkem, teisel vähem, igaühel selles, milles keegi meist pole harjunud Jumalale kuulekaks olima.

Oma eluga jättis Jeesus meile eeskuju, et käiksimine «tema jälgedes», kes ei teinud pattu ja kelle suust ei leitud pettust, «kes ei sõimanud vastu, kui teda sõimati, kes ei ähvardanud, kui ta kannatas, vaid jättis selle hooleks, kes mõistab kohut õigesti, kes meie patud ise kandis üles ristipuule, et meie pattudele ära sureksime ja elaksime õigusele» (1 Pt 2, 21-24).

Surm pattudele tähendab, et pattude jaoks pole meid olemas, et meie elus ei valitse

patu. Jeesus tõestas, et see on võimalik. Oma surmaga tagas Jeesus kahetsatud pattude andekssaamise, ootab aga, et pärast kahetsust astuksime Tema jälgedes. Oma surmaga pani Ta aluse uue lepingu sõlmimisele inimese ja Jumala vahel, nüüd ootab Ta, et iga inimene astuks Jumalaga lepinguvahekorda.

Mõelda vaid! Leping kõikvõimsa Jumala ja tühise inimese vahel! Inimene kahetseb oma endist patust elu ja töötab elada Jumalale kuulekalt, Jumal aga tagab selle täitmise, kui inimene Teda selles ei takista.

«Niisugune on leping, mille ma teen nendega pärast neid päevi, ütleb Issand: Ma panen nende südamesse oma käsud ja kirjutaa need neile meelde» (Hbr 10, 16). Taavet, rääkides prohvetlikult Jeesuse tulekust maa peale ja Tema elust, ütles: «Vaata, ma tulen, rullraamatus on minust kirjutatud! Sinu tahtmist, mu Jumal, teen ma hea meelega ja sinu käsuõpetus on mu sisemuses (vanemas piib-

litõlkes: «südame põhjas») (Ps 40, 8.9). Inimese ja Jumala vahelise lepinguga taotleb Jumal sama iga inimese juures. Kui käsud on südames, siis täidetakse neid heameelega. Kui käsud on meelde kirjutatud, siis ei unustata nende täitmist. Eks ole tõhus abi Jumala poolt! Kuidas on lood meiega? Praegu on veel võimalik olukorda parandada.

Jeesus teab, kuidas inimest «kiusatakse» Jumala käskudest üle astuma ehk pattu tegema. Enne maa peale tulekut teadis Ta seda Jumalana, sest Jumal teab kõike, nüüd aga on Tal lisaks jumalikele teadmistele ka inimlikud kogemused. Seda julgemalt võivad kõik Tema abile loota, «sest selles, milles ta on kannatanud kiusatud olles, võib ta aidata neid, keda kiusatakse» (Hbr 2, 18).

Tänu Jumalale, et «üks Mees on võitlemisele meil' Isast appi tulnud.» Temaga koos võidame!

HEINO LUKK

Suurim and, millega Jumal inimese varustas, on võime tunda oma Loojat ja suhelda Temaga.

hendab kalliks pidada Taeva igavese põhimõtteid.

Veenvaim tõend Jumala armastusest ei ilmne sugugi välistes, materiaalses hüljes, vaid hoopis õnnistajate iseloomus. Jumal ON armastus. Armastus on kõigi Tema põhimõtete ja tegude aluseks.

Vaadlgem Jeesuse kaunist iseloomu, Tema lõppematut armastust. Mida rohkem me vaatame, seda rohkem me näeme ja seda sügavamalt see meid haarab, kuni viimaks kogu meie olemus hakkab Temale vastu helisema.

Kui hindame vaid materiaalseid väärtusi, mida Jumalalt saame, siis hoolime ainult armastuse välistest vormidest. Tõeliselt armastada tä-

Tõeliselt Jumalat tunda tähendab elada iga heik oma elus otseku! Tema palge ees — kuna me ju oleme seda tegelikult! See tähendab allu-

Tõuse, paista, sinu valgus tuleb ja Jehoova auhiilgus koidab su kohal! Sest vaata, pimedus katab maad ja pilkane pimedus rahvaid, aga sinu kohal koidab Jehoova ja sinu kohal nähakse Tema auhiilgust» Jes 60, 1,2.

Kui mingis ühiskonnas toimivad positiivsed uuendusprotsessid, siis pole midagi ebaharilikku, kui neid võreldakse valgusega, mis võidab ööpimeduse ja avab tee uue ajastu koidikule. Aastapaar tagasi elas ka väike eesti rahvas magusas ootusärevuses. Paljud uskusid siis, et käes on päevad, mille kohta rahvaeepos ütleb: «Aga ükskord algab aega, mil kõik peerud kahel otsal lausa lõovad lõkendama.» Aeg tuli, kuid eeposes kirjeldatud peerutuli ei leegitse ootuspäraselt.

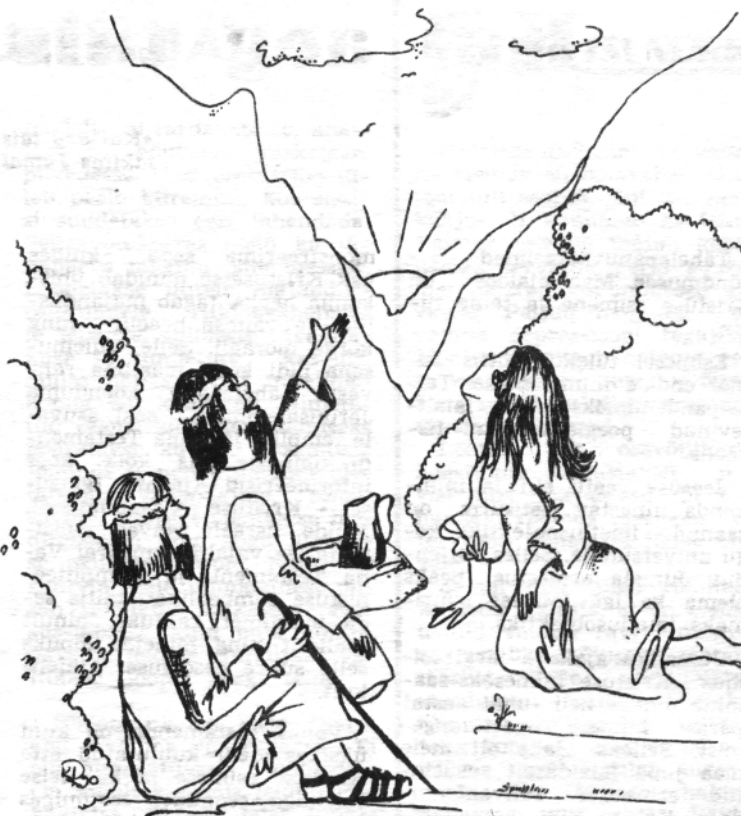
On üsna loomulik, et pettumusehõmaruses vintsutatud inimene näeb igas uuenduses valguskiirt. Ka tänane piiblitekst viitab ühele pilkaset pimedale ajale minevikus, mil igatseti valgust. Parema ja õiglasema tuleviku ootus kajastus kõiges, millega inimesed oma tühises elus kokku puutusid. Laudiv laule lootuste ja unelmate täitumise päevast, valgusküllasest päevast, mis pidi lõpetama vihkamise ja vaenu ning rajama püsiva aluse igavesti kestvale õigusriigile. Jumala kummardamise paikades räägiti sellest. Tuletati meelde troostirikkaid prohvetikuulutusi, mõtiskleti nende üle ja lahkuti uue sisetunde kindlustundega, uue usuga oma igapäevaste murede ja rõõmude juurde.

Aga üldises elurutiinis ei muutunud oluliselt midagi. Raske südamega nähti, kuidas vanemate pärisosa oli päevast-päeva paganate tallata. Ja kui sellele kurvale töösiasjale liitusid veel igapäe-

vased olmemured, siis pole mingi ime, et inimesed kaotasid sageli igasuguse lootuse, lubasid valitsevale kohale las-minna mentaliteedi ning langesid vaimsesse letargiasse. Käesolev silmapilk ei ole küllap kohane, et otsima hakata selle letargia põhjusi. Kuid ühe neist, võibolla isegi kõige olulisema, nimetaksin siiski. Nimelt — Jumala rahvas nägi uue päeva koidikut oma ajastu väärtustunud seaduspärasustes. Ja pole siis ime, et Täht, mis tõusis Jaakobist, nii vähestes huvi äratas. Aga just selle Tähe imelises säras süttis Jumala tunnetamise valgus paljude südames.

Jeesus ütles kord oma sõpradele: «Teie olete maailma valgus.» Usaldusväärsetele andmetele toetudes võime öelda, et Palestiina elanikud tõusid tavaliselt koidu ajal või isegi varem. Seda kinnitavad ka mõned piiblitekstit. Taaveti 57-ndas laulus on kirjutatud: «...ärka, naabel ja kannel, ma äratan üles koidu!» Võib arvata, et kuningas Taavet oli ärkvel juba enne koidu ja laulis. Kujutlegem nüüd ette — kõikjal valitseb pimedus, sest idamaine öö on kõige pimedam just enne koidu. Ja siis hakkab selles pimeduses kõlama laul. Meie ei tea, millest kõneleb see laul. Võibolla väljendub selles laulus palve kohata peale kauakestunud ööd säravat hommikut. Aga võibolla on kogu see laul otsekui valuline ohe, mille on huulile toonud pikaleveninud öö. Siis aga, vastusena hingeigatsusele, lööb hommikutaevast kaudu särava ja mõne hetke pärast on kõik valguse võimuses.

Lähis-Ida maades on koiduaeg väga kaunis. Räägitakse, et tõusev päike uputab kogu ümbruse oma hiilgusesse mõ-

ne lühikese hetke jooksul. Lilled ja lehed on kastepärleis ning otsekui mingil imeväel hakkab kõlama üle vaikususe tardunud looduse mitmehääline lindude koor.

Kõike seda olid Jeesuse sõbrad korduvalt näinudkuulnud. Emotsioonid, mis taolisest vaatepildist tekkisid, olid igal hommikul sarnased kuni tolle hetkeni, mil Jeesus ütles: «Teie olete maailma valgus.» Tõenäoliselt pani see ütlus koiduaegset ilu sootuks teise vaatenurga alt nägema. Säravas koidus nähti peegelpilti sellest heast ja ilusast, mis saab inimhinges alguse, kui süda Jeesusele avatakse. See on vaimulik koit, uue, Jumalale meelepärase ajastu algus.

Ühes tuntud kirikulaulus on sõnad: Et lõppenud mu hingeöö, on Sinu armutöö.

Sageli on rõhutatud, et inimesed vajavad oma elus pöördelisi hetki, teatud läbimurret, sest elu rutiinsus halvab ja kui tore on siis mõelda, et lähemas või kaugemas tulevikus kohtame sündmusi, mis toovad meeldiva vahelduse meie üksluisesse argiellu. Mõnikord oodatakse aga tulevikult enamast, kui vaheldust. Sisendatakse veendumust, et üks või teine tulevikusündmus toob ellu uue ajastu koidiku. Selleks on aga ainult üks võimalus: Et lõppenud mu hingeöö, on Sinu armutöö.

Rääkides valgusest tänase teemaarenduse kontekstis, peab ütlema, et see ei ole mingi abstraktne, määratlematu suurus. Tegemist on sümbolikaaga, mille taga on konkreetsed teod, konkreetsed

suhted. Ja on üsna loomulik, et viidates usklikele kui maailma valgusele, pidas Jeesus silmas eelkõige inimsuhete seda dimensiooni, mis seob uslikku uskmatauga, kristlast mitte kristlasega. Sellest lähtudes ei ole võimalik, et need suhted võiksid olla ainult sümboolsed. Ei, need on otsest, täiesti konkreetsed ja samas igapäevased.

Tõsi-küll, igaühel meist, ka usklikul inimesel, on oma isiklik elu elada, ja selles, nagu ikka, võib olla vastuolusid, lahendustotsivaid probleeme — kõike seda, mis hõivab aja. Kuid hea tahtmise juures leiab siiski mõne lühikese hetke ka oma kaasinimese jaoks. See ei nõuagi alati teab-kui palju. Sageli piisab ainult mõnest julgustavast sõnast, sõbralikust käepigistusest, lahkest naeratusestki, et anda oma kaasinimesele tagasi elutahe ja usk homsesse.

Kallid sõbrad, Jeesus soovib kaotada meie hingeöö. Ta soovib süüdata tule meie südamedemplis. Ärge siis otsige valgust seal, kust seda leida pole. Ja samas ärge usaldage ka igat märgutuld. Ainult see tuli, mille Jumal südames süütub, juhib koduranda. Käigem siis selle tule valguses usalduse ja julgusega, kuni selle imelise päevani, mil ööpimedus lõplikult oma võimu kaotab, mil algab jäädav päev, mis on valgustatud meie Issanda Jeesuse Kristuse pideva ligioleku aust.

Elagem selle päeva nägemise lootuses ja uskumem, see lootus ei peta.

AARNE KRIISK

Mitte ainult leivast...

tada Temaile iga tegu, iga mõte.

Mida lähemale tuleme Jeesusele ja mida selgemalt mõistame Tema iseloomu puhtust, seda selgemalt mõistame patu äärmist patust ja seda vähem püüame end ülendada.

Kui mõistame, kui paheline on tegelikult meie vana loomus, siis palume, et Jumal meid uuendaks, sest meie hing kisendab selle järele. Me püüdleme siis puhtuse poole ning eemaldume kõigest halvast.

Patust loobuda tähendab seda, et Kristuse armust võime me loobuda järele andmast survele. See tähendab, et me võime öelda «Ei!» igale sisetamisele ja välisele kiusatussele ning öelda «Jah!» Pühate Vaimule. See tähendab, et me võime koos Kristusega öelda: «Sinu tahtmist, mu Jumal, teen ma hea meelega...» (Ps 40, 9).

Kui me leiame aega tõmbuda eemale igapäevamelust ning olla üksi Jumalaga, oodates vaikuses ja rahu Tema ees, siis kuuleme seda vaikset, tasast häält, mis kõneleb meie hingele.

Kui aeg täis sai...

«Kui aeg täis sai,
läkitas Jumal oma Poja»
Galaatia 1, 4.

Tähelepanuväärseimad sündmused Maa ajaloo on Kristuse esimene ja teine tulek.

Esimesel tulekul võttis Jumal endale inimolemuse. Talles pandi nimeks Jeesus, laialt levinud poeglapse nimi Iisraelis.

Jeesuse veatu elu ja inimkonda lunastav ristisurm on saanud imetlusobjektiks kogu universumile. Selles väljenduv Juruala armastus peaks olema ka iga inimese suuri- maks imetlusobjektiks.

Jumaliku ajakava järgi toimus Kristuse inimeseks-saamine umbes neli tuhat aastat pärast inimese pattulange- mist. Selleks ajaks oli meie maa juba laialdaselt asustatud erinevate rahvahõimudega. Kristus pidi saama kõikide inimeste Lunastajaks, kuid on selge, et inimeseks- saamisel pidi Ta kuuluma ainult ühte rahvusesse ja asu- ma ühes geograafilises punk- tis. Üks inimene saab olla ju ainult ühest rahvusest ja vii- bida korraga ühes paigas maa peal. Selleks valitud rahvu- seks sai juudi rahvus ja pai- gaks Jeruusalemm. Valitusele aitas kaasa Iisraeli esisadele omane suur Kristuse (Messia) tuleku ootus ning sellest tu- lenev jumalakartlik elukor- raldus. Põhimõtteliselt või- nuks valituks saada ka mõni teine rahvus, sest Jumal ei tee vahet rahvuste vahel, ning ka maailma Lunastaja tuleku ootajaid leidis kõikjal.

15. sajandil e. Kr. asustas Jumal Iisraeliidid Palesti- nasse. Palestiina asub kolme maailmajao — Euroopa, Aasia ja Aafrika — ristumiskohal. Asustades kauges minevikus Iisraeli maailma ristteede sõlmpunkti ning taas elustades neis kauneima usundi — usu inimkonna Lunastajasse — soovis Jumal, et Iisrael oleks valguseks tervele maailmale. Jumaliku plaani kohaselt pidi Iisraeli riigi elukorraldus de-

monstreerima seda, kuidas usk Kristusesse muudab ühis- konna heaks, tagab majandus-liku ja vaimse heaolu ning kõrge moraali. Selle tulemu- sena pidi kõigi maailma rah- vaste tähelepanu koonduma Jeruusalemmale, seal asu- vale templile ja Vana Testame- ni kirjadele, mis kõik koos informeerisid Ajastute Igatsus- se — Kristuse — saabumisest. Muide, Iisraeli rahvas, mõist- mata ise vajalikul määral Va- na Testamenti ja templitee- nistuse sümbolikat, täitis se- da ülesannet kahjuks ainult osaliselt ning minetas lõpuks selle suure eesõiguse täieli- kult.

Vanas Testamendis oli kuni üksikasjadeni kuulutatud ette Kristuse esimese ja ka teise tulekuga seonduv, sealhulgas maailma ajaloo ajakava, ja seda sajandeid varem.

Vaatleme põgusalt ühte prohvetikuulutust, mis kirju- tati üles 600-ndatel aastatel enne Kristuse esimest tulekut ning milles on näidatud täp- ne aeg, mil Messias pidi maa peal tegutsema. Loeme Taani- eli 9, 25: «Ja tea ning mõis- ta: Sõna väljumisest alates Jeruusalemma taastamiseks ja üles ehitamiseks kuni võitud vürstini on seitse aastanä- dalat ja kuuskümmend kaks aastanädalat.» Selles tekstis esinev sõna «Võitud» on tõl- ge heebrea sõnast «Messias», mille kreeka keelne vaste on «Kristus». Kuningas Artaxerxes I käsk Jeruusalemma taastamiseks jõustus 457. a. sügisel e. Kr.. Sellest algus- punktist lähtuvalt pidi Kris- tus ilmuma $7 + 62 = 69$ aastanädala pärast. See on 483 aasta pärast, kuna aastanä- dal tähendab seitset aastat ($69 \times 7 = 483$). Kui liidame aastale 457 e. Kr. 483 aastat, jõuame aastasse 27 p. Kr.. Sel aastal võidis Püha Vaim Kris- tuse seoses Tema ristimisega ning algas Jeesuse 3,5 aasta pikkune avalik teenistus.

Ent seesama prohvetikuu- lutus sisaldab veel muidki tõsiasju, mis on veelgi häm- mastavamad. Loeme Taanie- li 9, 26, 27: «Pärast kuutkümmend kaht aastanädalat kaotatakse Võitu ja teda ei ole enam... ja ta lõpetab poo- les aastanädalas tapa- ja roaohvri.» Siin on ette kuu- lutatud Kristuse ristilöömise aeg pooles aastanädalas, s.t. 3,5 aastat pärast teenistuse al- gust. Tõepoolest löödi Kristus risti 31. aasta kevadel. Oma surmaga lõpetas Ta ohvritee- nistuse, sest Kolgata ohver muutis kõik teised ohvrid tar- betuiks.

Sa võid küsida: «Mis täht- sus on sellistel arvutustel mi- nu jaoks?» Neil on väga suur tähtsus isiklikult sinu jaoks. Need tõendavad, et naatsaret- lane Jeesus (selle inimese aja- loolisuses ei kahtle keegi), oli tõepoolest Kristus. Kui Ta oli Kristus, siis oli Ta Jumala Poeg, inimkonna Lunastaja. Lunastuse tulemused raken- duvad ka sinu suhtes, kui sa seda vaid soovid. «Sest nõnda on Jumal maailma armasta- nud, et ta oma ainusündinud Poja on andnud, et ükski, kes temasse usub, ei saaks hukka, vaid et temal oleks igavene elu» Johannese 3, 16.

Jeesuse Kristuse esimene tulek pani aluse Tema teisele tulekule. Teisel tulekul raken- duvad lunastuse tulemu- sed lõplikult. Kui aeg täis saab, tuleb Jeesus tagasi meie Maale. See maailma-ajaloo kulminatsioonihetk on üht- lasi iga inimese elu tähtsaim hetk. Kristusega tuleb kõiki- del inimestel kohtuda. «Nõn- da ka Kristus, kes üks kord tõi enese ohvriks, et ära võt- ta paljude patud, ilmub teist korda ilma patuta neile, kes teda ootavad õndsuseks» Heebrea 9, 28.

Elame ajalisel selle sünd- muse läheduses.

MART VARI

Petlema laps, andlik ja ta- sane Lunastaja, on «Jumal, avalikuks saanud lihas.»

«Jumal meiega» on meie pa- tust pääsemise tagatis, meie jõu kinnitus olla sõnakuulelik taevasele käsule.

Inimsoo õnneks on Jeesus siis- ki Messias — Issand ja Lu- nastaja.

On Põhjamaa jõulukuu.

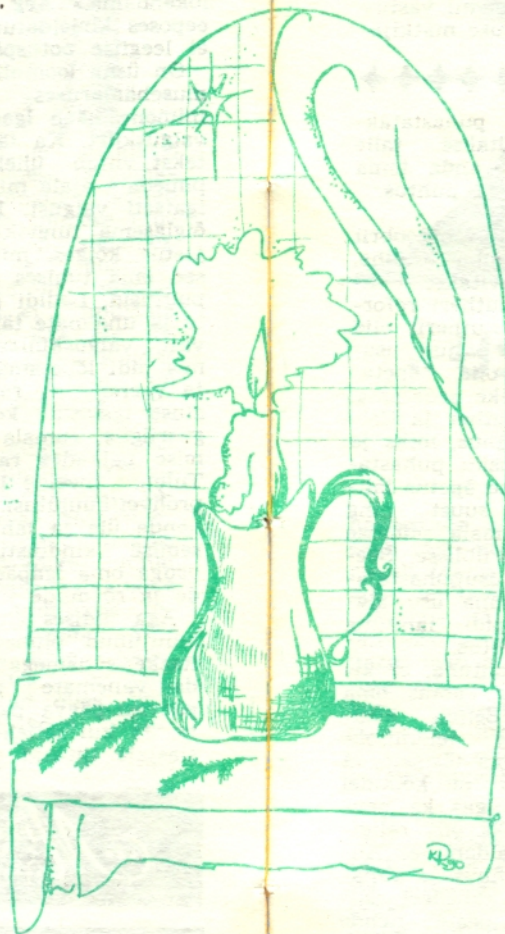
Päev on kõige lühem: pikad hommiku- ja õhtuhämarad ulatavad üksteisele käe. Kui paks pilvelinik üle taeva ripub, on pime peaaegu kogu päeva. Sellises sinihallis hämaruses on värve väga napilt. Kuid siis, kui pilved paotuvad, lööb loojangu-eelne lõunataevas värvides lõkerdama.

Loodus on vaikinud. Maad katab lumevaip, mis tasapisi kõrgemaks kerkib. Pakaseööde käes pauguvad metsad ja taevakõrgustes vilguvad tähed. Inimene süütab sügavaima pimeduse ajal küünlad.

* * *

Sellel aasta kõige karmimal ajal tähistatakse südantsoojendavat ja helgemat püha — jõule. Teada oleva põhjal ei peeta seda mälestuspüha õigel ajal; Jeesus sündis kuskil sügisel ja mitte jõulu künnisel. Kuid ometi on ka sellel ajal, mil on hakatud jõule tähistama, väga tähendusrikkad Piibli sõnad: «Kui aeg täis sai, läkitas Jumal oma Poja.»

Siis, kui loodus meie ümber on kõige karmim, päev lühim ja hämaraim, elukohustused kibekiireimad ning paksud riidekihid ja libedad tänavad inimesi üksteisest lahutavad, siis on «aeg täis» mõelda Jeesuse tulekule maailma. Just nüüd vajame kõige enam Teda, kelle kohta Piibel kasutab nimesid: «Maailma valgus», «Õiguse päike» ja «Immaanuel — Jumal meiega».

Kesk talve on inimene väike.

Jõuluevangeelium on jutustus sellest, et me oleme Jumalale ikkagi tähtsad; nii tähtsad, et Tema oli valmis jagama meiega oma elu ja surma. See on veenvaim tunnistus, et Jumal on armastus.

Jõulukuu pimedatel õhtutel on hea võimalus avada Piibel ja vaadata selle valgel endasse. Kes ma olen? Kuhu olen teel? Need on küsimused, millele vastuse leidmine toob rahu, mis annab jõudu igapäevaseks eluks.

* * *

Maailma vanima säilinud kiriku, 3000-ndatest aastatest pärineva Jeesuse arvatava sünnipaiga kohale Petlemas ehitatud pühakoja kellas helistavad jälle jõulurahu.

Seda vajatakse meeleheitlikult Lähis-Idas. Seda vajatakse ka kõikjal mujal, kus kuulatakse läbi raadio nende kellade kuminat. Vajatakse veel enam kui rahulikku jõulutunnet.

Petlema kiriku kellatornist pole kaugel paik, kus inimestele kuulutati: «Au olgu Jumalale kõrges ja maa peal rahu inimeste seas, kellest temal on hea meel!» Sest ligi 2000 aastat tagasi sündis maailma Rahuvürst, kelle heaks tahteks on tuua kooskõla nii üksikisikute kui rahvaste ellu.

Põhjamaine karge loodus oma kordumatu iluga loob erilise jõulidüllil... Aga jah, kas kauaoodatud pühad toovad meie igatsustele ja soovidele loodetud rahulduse? Või on need vaid üks väike vaheldus meie igapäeva nii närvilises, vastuoludega täidetud, ülepoliitiseeritud, majandusmuredest tulvil hallis argipäevas, mis jätab meid oma mööduvas pidulikkuses maha veelgi õnnsamatena ja ebakindlamatena homse päeva ees.

Mõeldes end Piibli lehekülgede kaudu tagasi läbi paljude sajandite Petlema kungaste, aasade ja külade keskele, näeme vaimusilmas inimesi, kes samuti nagu meiegi igatsesid, ootasid, kandsid endas lootusi; inimesi, kes olid samal ajal kurnatud üha kasvavast elukallidusest, võõra või mu survest, ülekohtust ja turvatunde puudumisest. Me küsime tahtmatult, kas ongi mingit erilist vahet toonaste ning tänaste inimeste igatsuste, lootuste ja ootuste vahel?

Leiame karjased Petlema väljal igatsemas millegi parema, turvalisema, püsivama järele. Nende lootused olid keskendunud prohvetite kaudu väljendatud Jumala töötustesse, mis kõnelesid tulevast Kuningast, Vabastajast, Messiast.

Läbi aastasadade oli kaikunud prohvet Sakarja hüüd: «Vaata, sinu Kuningas tuleb!» Kõrvu sellega suurte igatsuste täitumist väljendav prohvet Jesaja kinnitus: «Sest meile sünnib laps, meile antakse poeg, kelle õigad on valitsus ja kellele pannakse nimeks: Imeline Nõuandja, Vägev Jumal, Igavene Isa, Rahuvürst! Suur on valitsus ja otsatu on rahu Taaveti aujärjel ja tema kuningriigi üle» Jes 9, 5. 6a.

Taeva Kuningas tuli — sündis inimlapsena inimeste keskele, tõi endaga tõe valguse ja Jumala armastuse soojuse. Ta tuli valgustama patustele teed surmast ellu ning rajama Jumala armuriiki inimsüdameisse. Jeesus tuli inimese Sõbrana, Nõuandjana, Rahutoojana ja Päästjana. Kuid enamik inimesi ei vajanud sellist Kuningat, nõuannet ja riiki. Inimene mõtles ja mõtleb ikka maiselt, vaadates kaduvale aule, võimule ja heaolule. Soovides ühte, kaotatakse sageli teine.

Jõulueelset aega nimetatakse advendiks ehk Kristuse tulemise ajaks. Maailm meie ümber on taas mähkunud tu-

medalt ähvardavatesse, ahas-tuse ja nõutuse rasketesse pilvedesse. Uusi probleeme tuleb peale kiiremini, kui endisi suudetakse eest lahendada. Selles olukorras otsib ka tänapäeva maailm oma messiat. Loodetakse uutele majandusreformidele, riikidevahelistele lepetele, inimeste teadlikkuse ja tunnetuse kasvule, milles nähakse uut inimühiskonna elu kvaliteeti. Nimetatud eesmärkide saavutamiseks pööratakse ka nn. kosmiliste jõudude ja nende jõudude oletatavate vahendajate, sensitiivide, transsendentaalse meditatsiooni ning kogu idamaise okultismi poole. Näib, et suurele osale inimkonnast piisab täielikult väikesest Jeesus-lapsest, kuid oma kuningaks ja aadete elluvijaks valitakse hoopis keegi teine.

Hädaohtlik on lasta petta end maailma virvatuledest. Ei ole alternatiivset «eluteed». On ainult see, mis leidub Pühakirjas. Ei ole teist lunastust ega teist igavest õnneriiki. On ainult see, mille alusepanijaks ja teostajaks on Jeesus Kristus.

Me elame taas ooteajas. Jeesus tuleb jälle! Mitte enam Petlema väikese lapsena, vaid kurjuse Võitjana ja Aukuningana. Lõpetades oma missiooni maisel pinnal, töötas Jeesus: «Ma tulen jälle!» Jh 14, 1-3. Jeesus soovib sellega öelda: ära ehmu, kui näed, kuidas kriisid süvenevad, kurjus ja ülekohtus kasvab ning surm oma rohket saaki lõikab. See kõik on Tema taastulemise kindlaks märke. Meie vana, patu läbi rikunud maailma pole enam võimalik parandada ja säilitada. Selle agooniast võib vaid pikendada.

Jeesuse esimene tulemine tõi Jumala riigi inimhinge, Tema teine tulemine viib usuvad Jumala riiki. Kui Jeesuse esimene tulemine kuulutas inimese moraalselt vabadust, siis Tema taastulemine toob ka füüsilise vabaduse.

Selleks, et olla valmis kohtuma Jeesusega, peab Petlema ja Kolgata ühtaegu sündima meie südames. See tähendab, et Jeesus tuleb võtta vastu oma Kuningaks ja Lunastajaks.

Võibolla palvetame vaikselt jõuluõhtul, kui mõtleme kõige üle sügavalt järele, koos Piibli viimase raamatu autoriga, Johannesega: «Tule, Isand Jeesus!»

«Inimese füüsiline ja vaimne olemus on omavahel lahutamatu seotud. Kui üks neist kahjustub, kannatab ka teine. Vaimne seisund mõjub kehalisele tervisele palju suuremal määral, kui inimesed arvavad. Paljud haigused on vaimse depressiooni tagajärg. Mõnikord kutsub haiguse esile ka üksnes kujutlusvõime, üsna sageli kujutlusvõime aga süvendab haigust.

Lootus, usk, osavõtlikkus, kaastunne soodustavad tervist ning pikendavad elu. Rahulolev, rõõmus meeleolu on terviseks kehale ja jõuks hingele.

Samal ajal tuleb rõhutada ka seda tõsiasja, et on olemas teatud vaimse ravi meetod, mis on üks mõjusaim saatanatööriist. Selle niinimetatud «teaduse» raames võetakse ühe inimese meeled selliselt teise kontrolli alla, et nõrgem isiksus otsekui sulab tugevama. Üks inimene hakkab surmama teise tahet. Väidetakse, et selliselt muudetakse mõtete suunda, antakse edasi tervistavaid impulsse ning et patsiendid suudavad sel kombel haigusest jagu saada.

Kõnealust tervistamismetoodit on kasutanud inimesed, kes pole teadlikud selle tõe- lise suunast ja olemusest. See niinimetatud «teadus» rajaneb tegelikult väärpõhimõtetele, on võõras Kristuse meel- susele, Tema olemusele. See ei juhi Jumala juurde, kellest lähtub elu ja õnnistus.

Jumala plaan ei ole, et üks inimene allutaks oma mõistuse ja tahte teise kontrolli alla ning saaks seega passiivseks tööriistaks teise käes... Kogu oma suhtlemise inim- olevustega tunnustab Jumal isikliku vastutuse printsiipi. Ta püüab õhutada inimeses tunnetust isikliku sõltuvuse järele Jumalast, isikliku juhtivuse vajadust.

Teooria ühe inimvaimu kontrollist teise üle tõi sisse saatan, et esineda ise peamise mõjujõuna ning asetada inimlik filosoofia jumaliku asemele... Hüpnosis avab ukse, mille kaudu siseneb saatan, et haarata kontroll mõlema meelte üle — nii juhtija kui juhitava üle.

Kristus on elu Allikas. Lahendus paljudele vajadustele seisneb tegelikult Jeesuse vastuvõtmises. Kui meil on usku Kristusesse, kui me Temaga koostööd teeme, tervise seadustele kuuletume ning püüame jõuda täieliku jumalakartuseni, on Tema meie aoi.

Olavi Rouhe

ARUANNE JEEUSUSE USUST 6.

(Algus «Meie Ajas» nr. 1(7))

Kas see ongi viimaks see lõpuaja suur Antikristus, keda juba esimesed apostlid teadsid oodata? Kas see kikkhabemega, pealuu kujutisi armastav ja end kuradi isiklikuks esindajaks nimevat kalifornialane ongi siis Kristuse vastane, kelleks mõned on

PERENURK

Ühel sünnipäevapeol asus iga laps innukalt kiitma oma ema. Väike poiss ütles: «Minu ema küpsetab maailma parimaid kooke.» Teine ei tahtnud olla halvem ja kuulutas: «Minu ema mängib klaverit paremini kui ükski teine.» Väike neiu kergitas oma ilusat punast seelikut ja teatas: «Minu ema õmbleb palju paremaid seelikuid kui poest üldse osta saab.» Tundus, et igal lapsel oli ema, kes ületas kõiki teisi ühes või teises asjas. Ainult ühel lapsel polnud justkui midagi öelda. «Kas sinu ema ei oska midagi?» pärisid teised. Suu kooki täis, pomises küsiti midagi ebalevalt, kuid naeratas siis üle kogu näo. «Minu emaga on tohutult kerge koos elada!» Mida paremat oleks ta võinud veel öelda!

*

Mitmed isad etendavad tähtsat osa ärielus või pais-tavad silma poliitikute ja kirjameestena. Kaastöölised ka-destavad neid nende võimete ja ettevõtlikkuse pärast, allu-vad täidavad iga väikseimagi korralduse. Nad kirjutavad ja neist kirjutatakse. Ent kuidas nad käituvad kodus?

Mõnes peres tõuseb pinget niipea, kui pereisa astub üle koduukse, sest pereliikmed teavad, et isa ei valitse enast. Töö juures tuntakse teda raskete probleemide kannatliku ja tasakaaluka lahendajana.

Mõnes peres on isal liiga palju oma harrastusi, nii et tal ei jää aega ära kuulata laste väikesi ja suuri küsimusi ega elada kaasa abikaasa huvialadele.

Pereemad on tavaliselt suurepäraseks kokad. Paljud neist oskavad suurepäraselt toitu serveerida ja kaloreid arvestada. Teised on osavad õmb-lejad. Kolmandatel on hea kooliharidus ning nad teenivad oma ametis head palka.

Olgu naisel need või mitmed teised head küljed, kuid kas temaga koos on kerge elada?

Ehkki me ei ole kõik diplomaadid, saame ja peame me kõik suhtuma üksteisesse sõbralikult. Seda vajatakse kodu väikeses ringis eelkõige.

*

Abikaasa ei pea püüdma teha teist paremaks, vaid õnnelikumaks. Abielus tuleb nõuda eelkõige eneselt. Ei tule katsuda muuta teist, vaid tuleb püüda teha ise õigesti.

Mitmed tunnevad ennast mittemõistetuna ja solvatuna ning varjuvad «eraldusmüüride» taha. Abielus ei ehitata müüre, vaid sildu — mõistmise ja usalduse sildu. Me ei tohi iialgi unustada seda, et me ise vajame sellist inimest, kellele võime avane-da ja kellega koos «köva häälega» mõtiskleda, kartmata väärarvamist. Ja et abikaasal on sama vajadus. Selline sõprus murrab müürid ja ehitab sillad, kuid see ei toimu iseenesest siis, kui kaks inimest teineteisesse armu-vad. Tegelikuses saavuta-

pidanud keiser Nerot, teised riigikantsler Hitlerit ja kolmandad tulevast ateistliku maailma diktaatorit?

ANTIKRISTUSE SALADUS

Mis on antikristuse saladus?

Piibel nimetab sõna «antikristus» ainult neljal korral ja ainult Johannese poolt kirja pandud raamatutes. Mõiste ise on siiski palju levinum, nagu ilmneb näiteks «Piibli suure sõnaraamatu» artiklist «antikristus»: «Piibel räägib paljudes kohtades nii Vanas kui Uues Testamendis, et viimastel päevadel astub esiplaanile Jumala eesmärkide suur ja võimas vastane. Temas kulmineerub kurjus ja mäss Jumala vastu. See Jumala vastane on muuhulgas kolme suure, ühest ja samast kõnele-va prohvetikuulutuse — Taanieli raamatu 7. peatüki, tessa-looniklastele kirjutatud 2. kirja 2. peatüki ja Ilmutuseraamatu 13. peatüki — objekt.»

«Sellest erilisest isikust kõneldes kasutatakse mitmesuguseid nimesid: ülekohtu inimene, hukatuse poeg, ülekohtune (2 Ts 2, 3.8), valelik (1 Jh 2, 22), eksitaja, kristusevastane (2 Jh 7), met-saline, esimene metsaline (Ilm 13, 1-4...). Nimekuju Antikristus (kr. k. antikristos) leidub Uues Testamendis neljas kohas, Johannese kirjades — 1 Jh 2, 18.22; 4, 3 ja 2 Jh 7.

Nimi on moodustunud sõnadest 'anti' ja 'Kristus'. Eessõna 'anti' tähendab nii «vastu» kui «asemel». Niisiis iseloomustab nimi Antikristus kõnealust isikut kahel viisil: ta on nii vastu-Kristus kui vale-Kristus, Kristuse vastand ja Kristuse matkija.

takse teineteisemõistmine si-hikindla tööga, enesedistsip-liiniga. Vahel võib see nõu-da isegi «higi ja pisaraid».

Igas abielus kogetakse pet-tumusi. Siin elus ei ole keegi ega miski täiuslik. Ei sina ega mina. «Oled kihlatud ing-liga, kuid abiellud inimese-ga,» öeldakse. Selline lähedane tutvumine teisega, mida abielu võimaldab, toob esile iseloomujooni ja seisukohti, mida ei aimatudki olemas olema. Õnneks ilmnevad oota-matud head küljed samuti kui halvad. Vältimatu on il-mutada palju kannatlikku meelt teise nõrkuste suhtes. Alati pole tark panna oma pettumus kohe sõnadesse. Loo-mulikult on probleeme, mille üle tuleb arutleda avameel-selt ja põhjalikult, kuni lei-takse lahendus, kuid alaline mossitamine ja kurtmine muudab asja halvemaks.

Inimene saab harva täita kõik teise ootused ja lootused. Seepärast mõelgem siis, kui teise vead meid ärritav-vad, sellele, et kaaslane peab samamoodi taluma meie vigu.

Hea abielu ei ole tingimata täiuslik. Küll aga on see selt-simehelikkus, kus mõlemad pooled on tahtlikud andma ja võtma, mõlemad usaldama ja saama usaldusväärseks, mõlemad on valmis ilmutama mõistmist. Selline suhe ehitatakse vähehaaval üles neist tuhandeist suurtest ja väikestest asjadest, mida me selle ülesehitamise heaks tee-me.

Kui abielu rajaneb armas-tusele, mõlemapoolsele lugu-pidavale suhtumisele ja and-eksandvale meelele, toimib see algse jumaliku plaani ko-haselt.

ALF LOHNE
mõtteid abielust

Kui midagi puhastatak-se, siis püütakse talle teatavasti tagasi anda tema esialgne välimus ja puhtus.

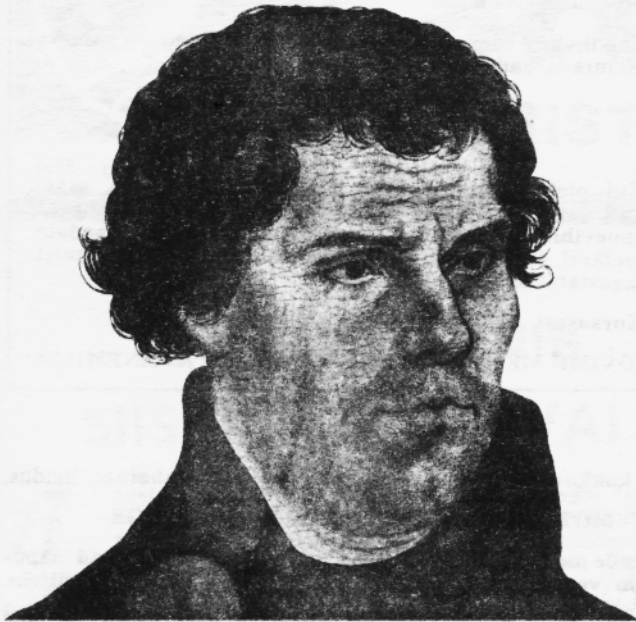
Igal aastal 31. oktoobril peetakse usupuhastuspüha. Selle pühaga soovitakse tä-histada Martin Lutheri refor-matsiooni. Enne Lutherit olid tegutsenud juba paljud usu-puhastajad. Nad olid õpetanud peaaegu kõike sedasama, mida õpetasid Luther ja Cal-vin. Kerkib küsimus, miks ja millest taheti usku puhasta-da? Algne usuline õpetus läh-tus Jumala Poja suust ning see kirjutati Jumala pühasse Raamatusse — Piiblis. See-ga pidi kõikide usupuhastaja-te silme ees olema usu alg-alikas, millest pidi lähtuma kogu kristlik õpetus.

Kuidas võis juhtuda, et ki-riklilik usuõpetus kaotas oma algse puhtuse? Sellele küsi-musele vastuse leidmiseks peame meenutama tõsiasja, et inimlikud pahed on kõikidel inimestel, sealhulgas ka nen-del, kelle hooleks on religi-oose töö korraldamine. Au-ahnus, võimuahnus ja raha-ahnus on neist pahedest sil-mapaistvaimad, peale nende loendamatu hulgal «väikse-maid isiklikke nõrkusi» — sallimatus, omaõigus, pugeja-likkus, poliitikute sekkumi-ne kirikuellu. Kõik see aval-das mõju kiriku kaugenemi-sele algkristlusest.

Juba esimestel sajanditel p. Kr. põhjustas pagan-krist-laste põlglik suhtumine juu-tidesse pühapäeva pühitsemi-se kombe sissetoomise Lääne kirikusse. Teisel sajandil püü-ti paganlust ja kristlust liita. See oli «katse kristlust religioonide segusse kaasa tõm-mata ja muuta see müstee-riumireligiooniks» (K. Heussi «Kirchengeschichte», 38).

Teisel sajandil õpetas üks kirikuisadest, Origenes, et pä-rast surma lähevad kõik pu-

Kõige silmatorkavamalt ja selgemisi joonistub antikristuse kujud välja Taanieli raamatu kirjelduses «väikesest sarvest». Näib, et Taanieli raamatu 7. peatükk sisaldab otsekoheste prohvetikuulutuse viimaste päevade antikristusest... Jeesus hoiatas oma jängreid vale-messiaste eest ja kuulutas ette, et viimastel päevadel tõuseb neid palju esile (Mt 24, 5. 24; Mrk 13, 22)... Pauluse 2. kiri tessalooniklastele loob pildi Kristuse suu- rest vastasest. Apostel kõneleb siin, et «ülekohtu saladus», mis

« USUPUHAUSTUS » — MIS SEE ON ?

hastustulle ja sealt läbi käies saab isegi kurat õndsaks. Varakult tekkis vaade heade tegude lepitavast toimest ning uskumus, et preester pühaõhtu-söömaaja leivasse-viinasse toob oma palvega Kristuse alla. Peagi hakati ülistama askeetlust ja vallalist põlve. Tsõlibaat kirjutati hiljem osale vaimulikonnast ette kohustuslikuna.

Hoogsalt jätkus kristliku kiriku kokkusuulamine antiikse kultuuri ja religiooniga. Keiser tunnistas ennast kiriku peaks ja seksus kiriku dogmade kujundamiseks.

Neljandal sajandil võeti paganlik talvepööripäev (Deus invictus Mithras) kasutusele kirikliku pühana (jõulud). Samal ajal leidis kirikusse tee relikviaste kultus ja piltide kummardamine. Piltide ja kujude kandmine oli omane paljudele paganlikele kultustele. Viiendal sajandil hakkasid mungad kandma tonsuuri; see komme oli üle võetud egiptuse jumalanna Isise preestritelt. Neitsilikkuse ja patustuse sümbolina levis kuuendal ja seitsmendal sajandil Maarja kultus. Teda kujutati elavat taevas ja vahendavat inimest Jeesuse ees. Maarjat ülistati mitte lihtsalt kui Jeesuse maist ema, vaid kui Jumalaema.

Paganlike pühade lõbustusi ei suutnud kirik üldse kõrvaldada. Et kirikusse sissetungivate paganlike traditsioonide mõju vähendada ja inimeste meeli kõrgematele väärtustele juhtida, nimetati paganlikud pühad kristlikeks (K. Heussi, «Kirchengeschichte», 94).

Alates viienda sajandi lõpust võttis Rooma piiskop oma ametlikuks nimeks paavst. See samm pani aluse paavsti ülemvõimule ja teistimõtlejate rõhumisele. Seda-mööda, kuidas võim kasvas, hakati tule ja mõõgaga hävitama neid, kes julgesid Piibli alusel teisiti õpetada. Terved hulgad «ketsereid» tapeti ja põletati elusalt tuleriidal.

Kui paavsti legaati John Tetzel Saksamaale pattudekustutuse kirju müüma tuli ja kuulutas, et raha eest on võimalik patte andeks saada, ning et raha abil on võimalik inimeste surnud omakseid «puhastustulest» välja tuua, leidis ta rahva hulgas suurt poolehoidu. M. Luther aga leidis sellise tegevuse olevat vastuolus Piibliga. 31. oktoobril 1517 lõi ta Wittenbergi kiriku uksele 95 lauset, milles ta Pühakirja alusel väitis, et patte lunastada võib ainult Jeesuse Kristuse ohvrisurm.

on maailmas juba toimimas, kuigi varjatult, lõpeb üldise ärataganemisega. Kui takistav jõud on teelt kõrvaldatud, siis astub ülekohtune ise esile.»

Ühest küljest räägib Piibel Kristuse saladusest (Ef 3, 4; Kl 4, 3), teisest küljest ülekohtu, langenud naise ja metsalise saladusest (2 Ts 2, 7; Ilm 17, 7).

Piibli põhjal on Kristuse peamine vastane saatan, kogu patu ja kurjuse algataja. Kuid saatan esineb väga harva avalikult oma nime all, nagu ta on teinud seda eespool nimetatud «saatan koguduse» puhul. Tema erihuvi on esineda «valguse inglina» (2 Kr 11, 14), tema parimateks agentideks on aga need, kes «moondavad end Kristuse apostlikeks» ja «õiguse abilisteks» (2 Kr 11, 13.15). Just selles peitub antikristuse saladus: ta esineb Kristuse nimel (Mt 24, 5). Ainult õige Kristuse ja Tema Sõna tundmine võib petise paljastada. See tõsiasi hakkab väga teravalt silma siis, kui jälgime, kuidas suur usupuhastaja Martin Luther leidis lahenduse antikristuse probleemile.

LUTHERI AVASTUSED

Võime näha, et Lutheri poolt alustatud usupuhastus toetus kolmele avastusele, mis tegid Lutherist selle, kes ta oli. Esimene avastus toimus Erfurdi ülikooli raamatukogus. Seal luges 20-aastane Luther esimest korda oma elu jooksul püha Piiblit tervikuna. Vähehaaval hakkas ta tajuma, et Piibel ja ainult Piibel on see juhtnõör, mille valgusel tuleb käsitleda ja hinnata kõiki õpetajaid ja õpetusi.

«Meil peab olema puhas usk, mis ei usu midagi, mis ei põhine Piibilil,» kirjutas Luther. «Ainult Piibel on usutav, isegi siis, kui kõik inglid õpetaksid teisiti ning kui ka taevast ja maa kokku variseksid.»

Piibli leidmine valmistis teed Lutheri teisele avastusele.

(Järgneb)

Lugeja soovib teada

Kell suureks võitlustunniks oli lõõnud. Algasid teoloogilised vaidlused, mida paavst käsumeetodil lõpetada püüdis. Lutherit pooldasid aga mõjukad vürstid ja krahvid ning jõu kasutamiseega ei suudetud enam reformatsiooni lüüa. M. Luther koos Ph. Melancthoniga koostasid Augsburgi usutunnistuse, milles näitasid katoliku kiriku õpetuse lahknemist Piiblist. Nõnda püüti usupuhastuse käigus kiriku õpetust uuesti kooskõlla viia selle algallikaga, Pühakirjaga.

Kas see õnnestus?

Inimesed ei suutnud usupuhastusega kaasa minna. Elu lõpupäevil kirjutas Luther oma naisele, et ta ei taha enam tagasi tulla Wittenbergi, kus «peaks tundma ja nägema, kuidas minu raske, kibe ja kallis töö kaduma läheb» (Oehninger, «Ristikoguduse ajalugu», 243).

«Erinevates vormides ilmub end nüüd sama vaim, mis esines Lutheri päevil, pöörates inimeste meeli ära Pühakirjalt ning juhtides neid järgima omaenese tundeid ja seadusi enam kui Jumala käsku» (E. G. White, «Great Controversy», 193).

1577. aastal ilmus kiriklike õpetuste kogu «Formula concordiae», mis püstitas «vaideldamatud õpetuslikud aluspannad» kiriku liikmeskonnale. See eeskiri oli pigem kompromiss mitmete õpetuslike voolude vahel, kui et kõiges Piiblile rajanev. Sellega pan-

di ametlikele religioonile küll dogmaatiline alus, kuid kadus endine usuline elevus. Kirikujuhtidest said ilmlike kõrval võimukandjad.

Piiblis on reformatsiooni-järgse ajastu kohta antud tabav iseloomustus: «Ma tean sinu tegusid, et sul on nimi, et sa elad, aga oled surnud! ... Siis mõtle, kuidas sa sõnavastu võtsid ja kuulsid ja pea seda ja paranda meelt» (Ilm 3, 1.3).

Usupuhastuse eesmärk oli tuua inimesed tagasi Jeesuse Kristuse õpetuse juurde, nagu see on kirja pandud Piiblis. Kuna «puhastamine» täiel määral oma eesmärgi ei täitnud, siis oli loomulik, et tõusid uued reformaatorid. Tun- tuimad nendest on krahv Zinzendorf, Spurgeon, John Wesley, James ja Ellen White jt.

Meil ei tarvitse oodata, et mõni reformaator meid uuesti Piibli õpetuse juurde tagasi juhataks. Piibel on inimeste kätte jagatud, nüüd ka Eestimaal. Selles vanas raamatus on algne ristiusk, see on Jumala Poja sõnad usavalt säilitanud meie päevini. Selle raamatu abil võime igaüks ise oma usu alust kontrollida ja «puhastada».

«Õnnis on see, kes loeb, ja need, kes kuulevad... ja peavad talle, mis sellesse on kirja pandud» (Ilm 1, 3).

VOLDEMAR VIIRSLU

Meenutusi 1990. aasta

Peakonverentsist

Peakonverents* on nüüdseks saanud minevikuks ja osavõtjad sõitnud tagasi igasse nelja ilmakaarde. Siiski püsisid paljud mälestused veel kauaks silme ees.

Minu jaoks olid eriti huvitavad pastorite abikaasade organisatsiooni (Shepherdess) poolt korraldatud naiste kokkutulekud, mis toimusid hommikupoolikuti kella 9–12ni. Neist koosolekust võttis osa üle 4000 inimese. Kuigi naised ei ordineerita pastoriteks, on paljudel meie õdedel täita suured, vastutusrikkad ülesanded ning nad on palju inimesi toonud Jumala juurde. Ka Jeesuse maapealse elu jooksaol olid paljud naised Tema ustavad kaastöölised, samuti algistikoguduse päevil. Sellised nimed nagu Taibiita, Priskilla ja mitmed teised on jäädvustunud tänapäevani (Rooma 16). Jumal oli kutsunud neid samuti nagu Ta on kutsunud meist igaühte, ja nad vastasid nii sõnaga kui teoga.

Filipiinide kirjanduslaos juhataja, õde Palma, rääkis minu kogemust sellest, kuidas Jumal kutsus just naised kirjandusevangelisti tööle. Ühe kindrali abikaasa möödus ühel laupäevahommikul kiriku avatud uksest. Järsku ta seisatas ja astus kirikusse sisse. Mõned õed tagasi oli ta näinud unes just seda kirikut. Isegi ristimispaik ja hulk

raamatuid tundus talle väga tuttavana, kuna ta oli neid unes näinud. Mõni kuu hiljem ristiti ta samas kirikus. Ta tundis suurt igatsust töötada Jumala riigi heaks ja nii sai temast kirjandusevangelist. Koos kindralist abikaasaga külastas ta mitmesuguseid sõjaväeüksusi ja kasarmuid, kuhu igaüks sisse ei pääse. Sel teel avas Jumal võimaluse ka sõduritel Jumal sõnast osa saada.

Meil kõigil — nii vendadel kui õdedel — on suur eesõigus ja kohustus olla Kõige-kõrgema Kuninga esindajad siin maailmas. Jeesus armastab meid ning on töötanud meiega olla. Aeg on väga lühike. Kas me oleme valmis Temaga koju minema? Kas olen mina ja oled sina, armas õde, olnud kellelegi täna õnnistuseks?

**OLIVIA KOOVIT-
BERGERON**

* Jutt on 1990. a. juulis Ameerika Ohendriikides. Indianapolisis toimunud Seitsmenda Päeva Adventistide Koguduse 55. korralisest kokkutulekust. Pikema ülevaate sellest leiate «Meie Ajas» nr. 5(11). Kirjutise autorist: Olivia Bergeroni noorpõlvemaad jäävad Rakvere kanti, Viru-Roelasse. Sõjamõllused 1940-ndad viisid ta võõrsile. Praegu elab ta Californias.

1. oktoobri õhtupoolikul enne kella 17 kiirustasid paljud sarasilmsed lapsed ja teismelised kas üksi või koos vanematega Mere puisteel asuvasse Adventikirikusse. Toimus rõõmus ja meeledejääv sündmus — üle aastakümnete avati taas pühapäevakool.

AINO ORMUS

Novembrikuust 1990

alustas tegevust **KIRJALIK PIIBLIKURSUS**

«**PIIBEL AVANE B**»

25 sisutihedat õppevihikut aitavad Teil leida kindlust kõikvõimsas Jumalas.

* Kõigil, kes soovivad kirjakursuses osaleda, palume kirjutada aadressit:

200 001 Tallinn, Mere pst. 3
Kirjalik Piiblikursus

* Kui olete kirjutanud oma soovist osaleda ja saatnud aadressi, saadab kursuse personal Teile esimesed õppevihikud ning täpsemad juhendid. Teie saadate seejärel teele vastuste lehe, mis pärast kontrollimist tagastatakse.

* Kursusest osa võtma hakata võib igal ajal.

SOOVIME MEELDIVAID HETKI PIIBLI AVANEMISEI

Sellisel kokkuvõttelehel, nagu seda on aastavahetuse ligidus,

MÖTLEME SÜDAMEST TULEVA TÄNUGA

— kõigile neile, kelle tekstiread või pildid või sisukad näpunäited on vormunud 48-ks selle aasta «Meie Aja» leheküljeks.

— kõigile neile, kelle käed on väsimatu ustavusega jaganud lugejatele neid lehenumbreid.

— igale «Meie Aja» tellijale, kelle hindav suhtumine on südant soojendanud.

— kõigile neile, kellest on olenenud «Meie Aja» valmimine trükikojas.

Soovime head jätkuvat koostööd!

Mõistagi on süda tänust tulvil Jumala kaitse pärast.

*Mu aastad, mis läksid, töid juustesse halli ja laubale kurde ning palgeile vaod.
Töid südame muret ja viisid meilt kalleid.
Häist soovidest mõndagi kustub ja kaob.
Kuid üks, mis on kindel ja muutumatult suur —
mu Jumala armastus, püsiv ja truu!*

JEDIDA SAARD

Nendesse värssidesse põimitud elujaatava tagasipilgu ja tulevikku suunatud kindlusega soovib

«**MEIE AEG**» KÕIGILE

ÕNNISTUSTEROHKET UUT AASTAT!

Sõber, **TELLI OMA KOJU**
«**MEIE AEG**»!

Aastakäigu tellimishind 1991 aastal on rbl. 2.50 Teata oma soovist aadressil: 202 400, Tartu Linda 9

Seoses tänavanimede ennis-
tamisega on muutunud järg-
mised **SP Adventistide Kogu-**
duste aadressid Eestis: uus
aadress —

Võrus Jüri 53
Kuressaares Karja 1

VALJAANDJA: SP Adventistide Eesti Lüh
TOIMETAJA: Mall Vahtramäe
TOIMETUS: 202 400 Tartu, Linda 9
kontakttelefon: 2 84 43

Trükiarv 10 000
Hind 30 kop.
Esialgne ilmunumissagedus: 6 numbrit aastas
Teil 3723